

MICULU FAMILIEI

Apare in 1/13 si 15/27 a luni. — Pretiulu pre unu anu e 4 fl., 1/2 anu 2 fl.
pentru Romani'a pre anu 10 franci — lei noi.

BETRANII 'SU BUNI LA CASA.

Novela origina'a premiata cu 100 franci.

(Finea.)

VI.

Nunt'a

Preste du6e septemani dupa ac6st'a intemplantare se lat6 scirea in urbea S** c6 Pop6nu si-a incredintiatu de so6ia pe Aureli'a Radu.

Romanii nu fura surprinsi de locu de ac6st'a nou-tate. Ei sci6u, c6 giuru-inpregiuru nu este numai unu Pop6nu si o Aureli'a Radu si c6 aceste fiintie, togmai pentru-c6 suntu la mare departare unice in neamulu loru, trebuie s6 se afle, s6 se iub6sca si s6 t6nda a se uni.

Hathelyi dice6, si altii de tagm'a lui, totu 6meni „cu vederi estinse,“ i-d6u dreptu: c6 duoi „esaltado“ romanesci, cumu e Aureli'a Radu si Juliu Pop6nu, numai la-olalta potu fi fericiti.

Barbatii si femeile, cari nu face6u politica, dar' sci6eau pr6 bine, ce e frumosu, dice6u, barbatii: c6 Pop6nu, nu e vrednicu de asi6 frumsetia, femeile: c6 Aureli'a nu merita unu barbatu asi6 frumosu. Firesce, c6 fia care ave6 „reservatiunea mentala“ a s'a, pe care se feri6u a-o esprima.

6menii de r6ndu, ale caroru cercuri de interese, togmai pentru-c6 nu ajunge6u p6na la ale so6ietatii, in care trai6 Pop6nu si Aureli'a, nu se jigni6u prin ac6st'a casatoria, se margine6u la admirarea „parechiei frum6se“ dic6ndu' f6ra deosebire: c6ndu voru st6 acesti duoi la altariu si ceriulu va ride de bucuri'a loru; de multu nu s'a cun6natu parechia de 6meni asi6 de frumosi.

T6ta lumea se gat6 s6 fia de fa6ia la cununi'a loru. Odata pentru averea, a du6'a pentru frumseti'a parechiei si a trei'a, pentruc6 er6 s6 fia cununi'a roman6sca si inca de domni, ce arareori se p6te ved6 in urbea S**.

Diu'a cea mare, de multi dar mai ferbinte de Pop6nu asceptata in fine sosi.

Intr'un'a d'intre ultimele dile ale lunei, mai cam la 10 6re deman6ti'a vedemu unu siru de carutie elegante inaintea casei betranului Radu. Pe un'a, a du6'a in r6ndu, pe capra langa vizitiu vedemu pe Petru in vestiminte n6ue-noutie romanesce, cari contrast6u multu, cu ale celorulalti sarvitori si vizitii si chiaru pentr'ac6st'a atrage6u ochii multimei adunate pre-linga carutie.

Petru siede6 seriosu si fara v6iba l6nga vizitiu. Numai din-c6ndu inc6ndu si-preambl6 ochii 6e sub sprincenele stuf6se si carunte cu unu despretiu suveranu asupr'a multimei de casca-gura, care pre semne nici nu vis6, c6 ce rolu principalu a jucatu elu la efeptuirea acestei solemnitati, a carei incepere o ascept6u ei cu at6t'a nerabdare.

De-odata se deschide p6rt'a cea mare. Carutiile intra in siru lungu pe ea, in curte descriu unu cercu mare si cea de-antaia se opresce la spatele unei-a cu patru cai, care se sta dej6 gat'a la peti6rele treptariului. Pe treptariu cobori6 o societate mica, dar' al6sa, in frunte cu mir6s'a condusa de tenerulu Lapusianu subnotariu la tribunalulu regescu din S**.

Unu „ah“ de admiratiune erupse depro budiele multimei inlesuite in porticu, la vederea miresei, care in vestimintele ei pomp6se, acoperita t6ta afara de fa6ia, in velulu de mir6sa stralucia de frumsetia si de fericire.

Dupa d'ins'a veni6 maica-sa condusa de comitele supremu de betranulu Hathelyi, apoi betranulu Radu, conduc6ndu pe maic'a lui Pop6nu, mirele cu nasia-sa, asesoriti'a Crisianu, fetele de nuna conduse de teneri si cielialti 6speti conduc6ndu fiacare c6te o dama.

Servitorii ambelor case, a Radesciloru si Popeniloru, imbracati in vestminte serbatoresci, faceau de amenoué laturile treptariului colone. Candu se puse caruti'a miresei in misicare, unu strasnicu „sè traiésca“ cutremurà porticulu si resunà prin ambite, la care multimea indesuita in porticu si depre strada i-raspunde cu „éljen.“

Beseric'a romanésca erá indesuita de óspeti ne invitati atátu din clasele mai inalte cátu si d'intre poporu.

Actulu santu se indepliní si cortegiulu grabí la carutie. Ca sè ajunga la aceste inse trebuí sè tréca printre dué colone de gratulatori cu buchete de flori.

In urbea S***, precumu sí in multe altele, este datina, cà seracimea cu ocazioni de cununia espune pe mesutie si scaunasie acoperite cu covóre, buchete de flori pentru miri, cari sí iáu d'intre ele platindu-le, firesce bogatu. Grigi'a nasiului si a chiamatoriloru este apoi, cá nimene d'intre acesti espunatori, sè nu mérga cu mau'a góla acasa.

Ajungi acasa jun'a paruchia primi gratularile óspetiloru, apoi sè serví unu prândiu scurtu dar' alesu, dupa care jun'a paruchia urmarita de binecventarile parintiloru si felicitarile óspetiloru, plecà la caletori'a s'a de nunta, lasandu societatea sè-si petréca fara de ea.

Caruti'a lui Popénu, pe capr'a carei-a siedeá langa vizitú Petru, i-duse la gar'a indepartata numai la diece minute de urbe.

Petru se ingrigise inca de tempuriu de pachetu si de bilete.

Popénu i-ajutà miresei sale din trasura si grabí cu ea la unu cupeu de clas'a prima. Petru cu cusim'a a mâna si cu biletele in busnariu in urm'a loru.

Ajungi la cupeu Popénu se întórse catra Petru, luà dela elu biletele, i-intinse mau'a si dise voiosu:

— No, Petre acum indata ne voru rapí caii acesti fara de petióre. Grigi de casa si sè te aflamu, cându vomu vení, sanetosu.

— Domnedieu sè ve aduca in pace! — raspunde Petru emotiunatu.

Aureli'a inca-i intinse mau'a betranului, pe care betranulu o sarutà si udà cu lacrimi ferbinti, isvorite din adenculu animei sale celei credintiése.

Aureli'a se simtí misicata de credinti'a si iubírea betranului servitoriu.

Masin'a siuerà semnalulu de plecare. Popénu 'si redicà mirés'a in cupeu, se asiedià langa ea, mai facù cu capulu din feréstr'a cupeului semnu de remasu bunu catra Petru, si apoi trenulu se puse in misicare ducându-i pe teneri catra o viétia nóua, care se incepeá cu fericirea amorului binecventatu.

Petru nu vediù semnulu de remasu bunu, cà-ci dinsulu la misicarea trenului cercà cu ochii sei slabi ceriulu si se rogà cátra celu atotu-potinte: — Dómne, da-le norocu si i-ada acasa in pace!

Pe acelu-asíu locu si intr'aceea positura lu-vediuura tenerii la o intorsetura a calei ferate nu departe de gara.

— Ce anima de auru are omulu acestu simplu! De nu aveá elu mai multa minte decátu noi, nu gus-támu ór'a acést'a de fericire nespusa! — dise cu focu Popénu, privindu cu doru la iubít'a sa, care rument sub acést'a privire.

— Nu, noi, me rogu — observà suridiendu Aureli'a amenintiendu cu degetasiulu.

— Fia dara, decátu mine, descalasiu scumpu — si cu acést'a apucà degetasiulu amenintatoriu, 'lu sarutà si dupa elu guriti'a, ochii si perulu dascalasiului.

— E da draga, cà betranii 'su buui la casa? — intrebà Popénu dupa acést'a esecutiune sumaria.

— Nu potu contradice, cà preotulu mi-a spusu adi din cartea cea santa: „ca muierea sè se téma de barbatu“ — raspunde Aureli'a cu surisu de fericire pe budie.

Petru s'a intorsu cu caruti'a acasa multiamindu lui Domnedieu: cà acuma e insuratu si vaciurile nu mai au putere asupr'a lui.

Celu d'antaiu lucru i-a fostu, déca a sositu acasa, sè se duca in chili'a stapenului seu si sè se uite la feréstr'a domnei celei cu ochi negri.

Feréstr'a erá acoperita hermeticu cu perdele.

Nici-cà a mai vediutu-o Petru mai multu deschidiendu-se. Nu preste multu s'au mutatu vecinii in altu cuartiru. De atunci Petru crede santu si tare, cà acést'a a fostu facutu vaciurile si nu dómna cu petele lungi cá postulu mare.

Epilogu.

De atunci au trecutú cinci ani. Popénu e celu mai fericitu omu. Romanii lu-adóra ca pe capulu loru. La celu mai micu semnu alu lui suntú gat'a a face ce poftesce, cà-ci suntú convinsi, cà nu poff'a de cascigu séu ambitiunea i-suntu motorulu nisuintieloru, ci e determinarea de a stórce dreptate si respectu natiunei sale mai alesu in acestu comitatu pana acum despiciate. Firesce ca partid'a contraria lu-uresce, dar' nu póte sè nu-lu respectedie. Totu asié e de iubita sí Aureli'a nu-numai la romani, dar' sí la toti strainii, cari o cunoscú. Pusetiunea barbatului ei, averea loru, dar' mai alesu viétia loru esemplaria ca soçi, si amabilitatea si spiritulu elevatu alu Aureliei li-facurà cas'a alu doilea centru alu societatii culte dein S**, ce nu puçinu maguliá romaniloru d'in urbe si giuru, dar' totu pe atatu-a negagiá pe multe familte de domnutiu cu siepte pruni. Totu ce erá de ceva-si-séma in S** si giuru 'si tie-neá de fala ca are intrare la Popeni.

e Aureli'a inse erá departe sè-si tiena de scopu alu viétiei sale a jocá rolu de capetenia in societate.

Ea inainte de tóte erá soçia si mama buna precum si económa genera'minte recunoscuta.

Corón'a fericirei lui Popénu o faceáu adeca dejá doi fetiori si o fetitia.

Celu mai mare, blondinu ca maica-sa, Aureliu, erá dejá de patru ani, alu doilea, natur'a si faci'a tataneseu, Iuliu, de doi ani; fetiti'a, unu angerasiu dulce cu pèru aurú si ochi mierfi cu numele Lucreti'a, despre care betranulu Radu intariá cu tóta puterea, cà e istita-ocita soçi'a-sa, erá numai la braçie.

Betranulu Petru erá dejá de sieptedieci de ani, mergeá cam clatinandu-se dar se siliá d'in respoteri a-si dá tienuta inpunatoria mai alesu faci'a de ceialalti servitori din casa. E de sciutu, cà elu erá favoritulu stapeniloru sei, maior-domus si mentorulu celoru doi baieti intr'o persóna.

Tota diu'a aveá betranulu de lucru, cându cu servitorii, candu cu baietii. Omulu acest'a de siepte-

dieci de ani nu vrea să scie preste dî de odihna. Numai ser'a dupa cina, dupa-ce au adormitu copii, se tragea și betranulu in chili'a sa, unde nu er'a iertatu apoi sê-lu conturbe nimene, 'si aprindea pip'a cea mare și frumôsa de spuma, de care grigiá, ca de cei duoi ochi betrani ai sei, cã-ci o capetase donu dela iubit'a sa stapena, si la fumulu ei cugetá la intemplerile varie ale vietei sale lungi. Dupa ce ardea luléu'a dupa regula pana in fundu, o curatiá cu grigia, si o asiediá sub incuietória in sicriu, apoi tramiteá catra ceriuri o ferbinte rogare pentru sanetatea si fericirea stapeniloru sei si a copiiloru loru si se predá brazieloru somnului atatu de trebuintiosu membrêloru sale betrane.

Ca maior-domus tienea regula stricta intre servitori si servitorie. Erá vai de acelu-a, care-si atragea neplacerea sêu chiaru man'a betranului, cã-ci trebuia sê se curatiésca in scurtu tempu dela casa, la care se inbuldiáu servitorii, cã-ci plat'a erá buna, prevederea escelenta si tractarea umana. Mai multu necasu aveáu cu betranulu cei ce nu sciáu romanesc, cã-ci betranulu nu vorbiá nici cu unulu altminte decãtu romanesc. Cei-ce voiáu sê remana in servitiulu Popeniloru, decã nu sciáu romanesc, trebuia dara sê invetie de dragulu betranului in ruptulu capului romanesc.

Ce erá Petru pentru cei doi teneri Popeni, ar fi greu a spune. Amu poté dice, cã „aprópe de tôte.“ Jude, medicu, veterinaru, carausiu, mecanicu, advocatu, generalu, veterinariu, paripu, si bunulu Domnedieu mai scie ce; cã-ci pacea se stricá la totu pasiulu si trebuia reparata, armat'a cea de lemnu cãte dupa o lupta prospiciá de ti-se rupeá anim'a de gele la vederea ei; la cai, boi, vaci, oi, capre, lupi etc. nu dá Domnedieu sê nu li sê rupa in fiacare di petiórele, córnelu, urechile etc. totu lucruri de acele, fara cari nu poti fi de tréba. Apoi la o economía asié de bogata in vite si la o armata numai ce trebuescu si cara, tunuri, masine, vizitiu, generalu, auditoriu, investiatoriu si ce sciu eu, ér' Aureliu nu se îndestulia totu-dé-una cu paripulu seu de lemnu, care nu sciá decãtu sê se légane inainte si inapoi: poftia sê aiba unulu, care merge ateva pe patru petióre. Ce erá de facutu? Betranulu trebuia sê se faca paripu.

Cu judecatori'a altucum mergeá lucrulu cam intr'o lature, cã-ci totu-dé-un'a acelei dintre partile litigante i-se dá dreptu, care plangeá; de unde urmédia, cã cându plangeáu amenduóe, judele 'si perdeá capulu si nu sciá, cum sê faca dreptate. Nu-i nici-o mirare, cã-ci omulu, care pórtá atâte deregatorii, nu póte sê fia perfectu in tôte. Geniurile universale nu esistu, numai in inchipuire; nici Petru nu erá geniu universalu.

Onoratu cu atâte oficie, Petru si-insusise o datina rea, amu poté dice, unu pecatu uritosu, de care, pana ce nu ajunse la atat'a cinste, i-arú fi fostu rusine de mórte: mintiá adeca de gróza betranulu.

De se rupeá in decursulu jocuriloru, luptelor, certelor, vre-o flóre, oltioiu frumosu in gradina, se spargeá unu vasu, ferést'a, pocale, porcelanu in chilia, nu erá incuistiune pamentésca, care sê aduca la ivéla pe pecatosulu celu adevératu.

Toti-cei din casa stapeni, servitori, chiaru elementele eráu de vina, dar' Aureliu si Juliutiú ba. Acesti-a eráu totu-dé-un'a nevinovati ca melusieii.

Candu numai erá scapare dinaintea incuistiunei rigoróse a domnului casei atunci de regula se aflá vinovatulu in persón'a lui Petru.

— Éra au rapitu caii, betrane! — diceá cum e atunci impacientatu Popénu.

— Dã-li-pace domnisoru, cã era s'oru oprí ei de buna-voi'a loru — respundea betranulu fara picu de remuscare a consciintiei.

Ce sê faci cu nebunulu acestu de Petru? 'Mi strica copii vedindu cu ochii, dar' nu-i mai potú despartí de-olalta. Nici elu n'ar poté fi fara de ei, nici ei fara de elu. Numai atata trebue sê li spuní cã se duce Petru, ca o sê-ti planga in capu tóta diu'a; apoi nebunulu de betranu o ca unu smeu infuriatu, indata-ce se uita cineva strimbu la copii. Trebue se-i lasi in voi'a loru pana ce voru cresce pruncii si voru avé mai multa minte decãtu elu — diceá Popénu cãtra Aureli'a enarandu cãte-odata vre-unu casu celebru de a lui Petru cu copii.

Dupa copii indata veniá stapen'a sa inaintea lui Petru. Popénu cadiuse de multu din gratia. In tóta diu'a cercá betranulu cu de amenuntulu pe faci'a ei, cã n'are ceva necasu, ceva superare. De vedeá vre-unu noru pe faci'a ei, nu se odihniá, pana-ce nu sciá caus'a si nu aflá pe celu vinovatu, care apoi n'aveá díle bune, pana-ce erá in casa.

Chiaru Popénu o patíse odata cu elu, cându impacientatu pentru disordinea, ce-i facuse odata copii intrati neobservate in cancelaria, sê scapá de disé in presinti'a lui Petru cãtra ea, cã nu grigesce de ei.

— Domnisoru! — disé betranulu, carui-a de man'a i-se redicá perulu pe frunte ca la ariciu si ochii i scilpeáu — decã esti maniosu, iá o bota si ne bate pe toti, pe mine mai antaiu, dar' nu toi catra domnisiór'a, cã dieu ti-e pecatu de mórte!

Popénu se întórse catra elu surprinsu neplacutu de atat'a indrasnéla, dar' vedindu, in man'a sa nepotintiósá, figur'a comica a betranului, surise si disé.

— Acuma odata éra au rapitu caii betrane!

— De mine rapésca, nu rapésca, dar, eu me tienu, de ce'a ce am disu — respunse maniosu Petru.

Bine-i, bine, Petre; las' cã ne vomu socoti sf... 'lu mulcomí Popénu.

De lu-intrebá cineva, cã cum e stapen'a sa, betranulu respundea cu focu:

— Cumu-i!? Cum nu mai este femeia pe lume; diu'a cea mândra si panaea cea buna, dèe-i Domnedieu totu binele d'in lume.

Popénu, pentru devotamentulu seu estraordinariu catra soci'a sa, 'lu si numise in gluma si acatianduse de Aureli'a „uniculu ei adoratoriu.“

— Glumesce numai glumesce, sê scii, cã me tienu mai falósa cu acestu unicu adoratoriu, decãtu-cã asiu avé de ceialalti unu legionu — respundea cum e atunci Aureli'a.

— Ai dreptu scumpa; pentru-cã acésta adoratiune nu isvoresce din fântân'a tulbure a pasiunei; nu e escitata prin mii si mii de slabitiumi meruntiele, cari tôte la olalta se numescu „gratia,“ dar in fundamentu nu suntu alt'a decãtu picuri de oleu, cari nutrescu flacar'a sperantii nóstre intru invingerea finala. Acést'a adoratiune nu e dictata de simtiuri, nici are de obiectu simtiurile; ei e dictata de anima si e dedicata animei tale nobile. Anim'a nestricata a omului simplu si natu-

ralu si platesce tributulu de recunoscintia superioritatii animei nobilitate prin cultura.

Ai totu cuventulu a fi folósa pe acestu devotamentu extraordinariu alu betranului Petru, scump'a mea — díse Popénu in tonulu convictiunei firme.

Cu Radescii, cari locuiau, sí dupa-ce si-au maritatu fét'a in S***, erá asié dicúndu in tóta díu'a la olalta; la B***, unde locuía maic'a lui Popénu, inse mergeáu numai in anutempurile cele mai favoritóre, cà-ci cu copii erá greu a caletori, apoi fàra de ei n'aveáu ce merge la betran'a.

Cându mergeáu, mergeáu cu duóe carutie. Intr'un'a siedeá Popénu cu Aureli'a si bon'a cu fetiti'a cea mica, in cealalta Petru cu baietii si tóta armat'a si menageri'a apartienutória de curtea dumnealoru.

Apoi se mai vedi voia buna ca-si a baietiloru in gradin'a cea spatiósa a mamei betrane, cu preambatóriele ei umbróse, cu paduricea ei de arbori gigantici, cu cerculu ei frumosu de bradi, cu rótele mari de órba verde tivite de tufe dese, pe cari a fugi dupa mince séu dupa fluturi, erá placere de dieci.

Aureliu cu Petru eráu stapanii terenului favoritoriu pentru placerile aceste inocente. Julitiu inca se silia a-i imitá din respoteri, dar' mersulu lui inca nesiguru si petiorutiile lui slabe lu-restringeáu mai multu numai la rolulu de simplu spectatoru, care rideá aruncandu-se pe érb'a móle, cându gasiá si prindeá Aureliu pe betranulu ascunsu dupa cutareva tufa. Lucreti'a inca urmaria díu braóele bonei joculu a uneori cu atentiune si aplaudá cu manutiile ei grase, candu audiá pe Julitiu ridiendú ca deperdutu.

Popénu cu Aureli'a se uitáu din ferestrele inalte, ce dáu in gradina, adese óre intregi la joculu iubitoru loru.

Adese-ori diceá Popénu cu o privire de nespusa iubire in faci'a fericitei sale soóie:

— E da draga, cà-su buni betranii la casa?

Aureli'a nu mai respundeá cu dis'a miresei sfii tíóse: nu potu contr'adice, cà cartea cea santa díce: „éra muierea sè se téma de barbatu,“ ci cu caldur'a si confidinti'a amorului soóiei fericite 'si inpletiá braóele rotunde in giurulu gramadiului soóielui seu si ascundiendu-si faci'a rosienda pe peptulu lui, i-sioptiá cu budie tremurande sub impresiunea convictiunei sale adénci:

— Da, scumpe barbatiele, dar' fara de betranulu celu teneru la casa asiu mori.

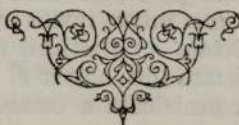
G. SACLESIANU.

Cartea sortiei.

Déca-i scrisu in cartea sortii,
Cá se fii cându-va a mea;
Fia binecuventata
Cartea, cu ce-i scrisu in ea!

Ér de-i scrisu cá nici-odata
Se nu ne mai intélnimu:
Arda cartea sortii-intréga
Si noi totu se ne iubimu!

GEORGIU SIMU.

SIOIMULU.

(Fine.)

VIII.

Loculu de petrecere alu Sioimului suntu mai cu séma culmile cele mai inalte ale muntiloru si stanceloru. Aice 'si face elu cuibulu seu si de-aice se pornesce apoi dupa prad'a sa, care consta mai alesu, dupa cumu am vediutu si mai susu, din totu soiulu de paseri, pre cari le lovesce in sboru cu peptulu seu celu ascutitu si tare in capu séu in spate, éra dupa-ce in acestu modu le ametiesce de capu cà trebue se cada josu, le prinde si le mananca.

Mai departe Sioimulu nu numai cà e o pasere fórté sprintena, prefacuta si ghibace, ci elu in sborulu seu, e in stare se se inaltie mai cà mai susu decâtu ori care alta pasere.

Acésta impregiurare se vede cá a datu nascere urmatórei colinde fórté interesante, care ne-'nfaciosiézia pre Maic'a Domnului stându

In póla ceriului
In pórt'a raiului

si torcúndu unu firu de auru, din care voia se faca unu vestmentu pentru fiulu seu celu santu. Dar' pre candu Maic'a Domnului erá aprópe de sfársitu, pe candu aveá de gându se-'ncépa lucrarea vestmentului éta cà vinu pe neasceptate

Sioimii vénatori,
Sioimii rapitori

apucá firulu de auru, se-'naltia in susu si fugu cu dènsulu

Intr'o departare
Pân' la tiermu de mare.

Din acestu firu de auru, pre care Sioimii l'au dusu susu in ceriu, s'a facutu apoi lun'a cea auria, care stralucesee asia de frumosu pe câmpi'a ceriului, éra din puii Sioimiloru, — póte cà spre pedépsa, — s'au facutu stelele cele meruntiele si luceferii, carii prin stralucirea loru infrumsetiéza lumea.

Dar' se lasamu mai bine colind'a, cá ea se ni-le spue tóte acestea.

Maic'a santa siede
Dómnai Dómnai!
Pe plaiulu celu verde,
In póla ceriului,
In pórt'a raiului,
Si din caierelu
Lasa firu aurelu.
Firulu firuá
Si se suptiá. —
Cându 'lu incordá,
Tocm'a se lasá
Sioimii vénatori
Sioimii rapitori,
Firulu apucá,
Susu cu elu sburá
Intr'o departare
Càtra tiermu de mare —
Cându se inaltiá
Sioimii straluciá,
Firulu ei sclipiá
Cá-si nisce diori
Pe la cântatori,
Ionu atunci veniá,
Maic'a i-i graiá:
Unde te-am ménatu,
Bine-ai ascultatu. —
De mai ascultá
Unde te-asi méná
Fii gata de dusu
Susu colo in susu
Intr'o departare

Cătra tiermu de mare
De sboru se te-apuci,
Si adi se-mi aduci
Cuibulu sioimiloru
Si alu puiloru, —
Cuibulu mi-lu dă mie,
Puî-i tîne tie, —
Că sioimii-au rapitu
Firulu auritu,
Căndu m'amu căscigatu
Si multu am lucratu
La unu scumpu vestmēntu
Pentru fiulu sântu!¹⁶
— „Maica eu a-si face
Totu ce tie-ti place, —
Dar' ast'a n'oiu potē,
Nu-i 'n poterea mea!
Sioimii au rapitu
Firulu auritu, —
Firulu ei 'lau dusu
Pân' la ceriu in susu,
Din elu au tiesutu
Cuibulu prea placutu, —
Lun'a aurita,
Faç'a-i stralucita!
Puî nu-su mai multu,
Că-ci s'au prefacutu
Stele meruntiele
Si luceferele,
Tôte stralucescu,
Lumea-o 'nfrumsetiescu,
In nôptea senina, —
Cum diu'a 'n gradina
Florile frumôse
Si cari amirô-a,
Suntu spre inzestrare
Si spre desfatere!
O 'nchinamu spre sanetate.¹⁾

IX.

Sioimulu, dupa cătu ne-amu potutu incredintiă din sîrele premergătoare, se vede fôrte adese-ori figurandu nu numai in colinde si balade, ci si in celealalte specii de cîntece poporane, că o imagine vie de vitejie si repedime.

Unu voinicu, dupa cîntecele nôstre poporane, e capitanu sioimanu si are ochi şioimuleti.

In balad'a „Movil'a lui Burcelu“ damu preste urmatôrele versuri:

Tēma n'amu că suntu Romanu!
Tēma n'am că-mi esti stapānu!
Tu esti Stefanu Domnu celu mare,
Care 'n lume sēmanu n'are,
Si eu suntu Sioimanu Burcelu
Puisioru de voinicelu!...²⁾

Unu calu frumosu la faptura si sprinteiu Romanulu 'lu numesce Sioimu si Sioimulēnu si spune că sbôra că Sioimulu. In balad'a lui „Sêrbu-Seracu“³⁾, descrierea alergarii cailoru pe campulu dela Haidar-Pasia e facuta in chipulu celu mai minunatu si mai poeticu. In acēsta balada intîmpinamu urmatôrele versuri:

Alalah! cai arapesci,
Alalah! cai tataresci
Cum misica copitele
Ca sioimii arpele!

Sioimanu nu 'nsemnéza numai unu omu voinicu, ci si unu sioimu mare unu sioimu puternicu. Éra dupa cam ne-am potutu incredintiă si din poesiiile citate pâna acuma, unu sioimu mai micu si mai cilibiu séu si unu puîu de sioimu

¹⁾ At. M. Marienescu. Colinde. Pesta. 1859. p. 38.

²⁾ V. Alecsandri. Poesii pop. ale Rom. p. 179.

³⁾ Idem de eadem. p. 107.

se numesce de catra poporu: sioimelu, sioimuti, sioimulēnu, sioimuletiu si sioimisioru.

Dela numele acestei paseri deriva si vre-o căte-va numiri de localitati din Moldov'a si Munteni'a, precumu: Sioimanesci, Sioimari, Sioimēnu, Sioimesculu, Sioimulu, Sioimulu mare si Sioimulu micu.¹⁾

X.

Pâna aici amu scrisu totu ce-amu aflatu in pri-vinti'a Sioimului din tempurile cele mai vechi pâna in presinte la poporulu romanu. Ne-au mai remasu de insemnatu inca si numele altoru patru paseri, cari ase-menea se tînu de famili'a Sioimului, si-apoi suntemu gata.

Acelea suntu:

Uliulu rînduneleloru²⁾, lat. Falco subbuteo L. germ. der. Baumfalk oder Lerchenstösser auch Stossfalk.

Vinderelulu, hingherelulu³⁾ vindereulu, vinghereulu⁴⁾ vipdereulu⁵⁾, caiagailoru⁶⁾, si blēnde⁷⁾, lat. Falco aesa-lon L. germ. der Merlin, Stein- oder Zwergfalk.

Dela numele acestei paseri deriva numirea a două sate din judetiulu Tutova in Romani'a, adeca: Viuderei.⁸⁾

Vēnturelulu-ruginiu⁹⁾ séu inchinatoriulu-ruginiu¹⁰⁾, numitu in unele locuri si Coroiu¹¹⁾ éra de catra Romanii din Epiru si anume de catra cei din tiēn-tulu Vitoliei: Vetruşca¹²⁾, lat. Falco tinunculus L. germ. der Thurmfalk.

Vēnturelulu-micu séu inchinatoriulu-micu, lat. Falco cenchris Naum. germ. der Rôthelfalk.

Ce se atinge de numirea „Vēnturelu“ a celoru doi sioimisiori din urma, dupa spus'a mai multoru Romani din Bucovin'a, sē vie de-acolo, că acesti doi sioimi au datin'a se stea ôre intregi intr'unu locu in aeru si se bata din aripi că si candu ar vēnturá ceva.

Éra ce se atinge de numirea „Inchinatoriu“, dupa cum mi-au spusu vr'o căti-va Romani din Manastiôra séu Sântulu-Onufreiu, satu lînga orasiulu Siretiu, sē vie de-acolo, că acestu soiu de sioimi, cându stau locu-lui in aeru, ei se-'nchina lui Domnedieu pentru nutremēntulu si binele ce li-au datu acest'a preste dî.

S. FL. MARIAN.

¹⁾ D. Frundiescu. op. cit. p. 450—451.

²⁾ Com. de V. Flocea, romānu din Campulungu.

³⁾ La Romanii din Transilvani'a, com. de Dlu Gr. Craciunasiu.

⁴⁾ A. de Cihac. Dictionnaire t. II. p. 539.

⁵⁾ Istoria naturala de Pocorni, trad. rom.

⁶⁾ Dr. T. Stamati. Vocabularu. p. 652.

⁷⁾ B. P. Hasdeu. Cuvente din betrani séu limb'a romana vorbita intre 1550—1600. t. I. Bucuresci. 1878. p. 270. — Idem. Suplementu la „Cuvente din betrani?“ Bucuresci. 1880. p. XXII.

⁸⁾ D. Frundiescu. op. cit. p. 525.

⁹⁾ Usitatu in satulu Iisiesci si impregiurime.

¹⁰⁾ Usitatu in satulu Manastiôra séu St. Onufreiu.

¹¹⁾ A. de Cihac. Dictionnaire. t. II. p. 493. — Dr. T. Stamati. Vocab. p. 279.

¹²⁾ Com. de Dlu Iancu D. Hondrosomu, studente romanu din Epiru.

Dorintia.

Amicii mei! Se me-ascultati
Candu mórtea va se vina
Si spre-a me duce la-ai mei frati,
Va stinge-a mea lumina...

Voi se grigiti de lir'a mea,
— De scump'a mea amica —
Se faceti locu si pentru ea
Pe gróp'a mea cea mica!!..

Ca-ci s'au dedatu sub man'a mea
Si singura se cante
Candu a ei córda subtirea
Zefirulu o atinge!...

Si-apoi in nopti candu va suná
Cantarea ei doioáa,
Dragi prieteni! ve veti aduná
In cete numeróse;

Si 'nspaimentati veti intrebá:
De ce ne amagece??..
E glasulu lui, — cantarea sa!!..
Elu n'au muritu, traesce!!..

Ear' eu atunci din asternutu,
Se ridu de voi sub glia;
Cum dieu — se credeti v'amu facutu
Ca-asiu fi faptura via!..

S. N. Sacatianu.

La o copila.

Cá respunsu la povocarea de-a cantá.

„Nu frange a v'a lira, mai ai cev'a in
lume!“...

Se-ti cantu pre a mea lira copila rápitóre? — — —
Se-ti cantu d'alb'a junétia in leagánu-i de-amoru; — — —
Se sune pre-a mea harfa: „iubirea ardiétóre??..
— Dar' cum potu eu, ce 'n chinuri robescu si stáu se moru?!

'Me crede porumbitia, frumós'a primavéra
Intr'unu vestmentu de jale o vedu si o zarescu; —
Si-ia viersulu filomelei, ce suna 'n lunca-afara
In locu se ridu in sufletu, ... mai multu me amárescu,

Ah! nu e pentru mine mai multu nici codru verde,
Nici ceriu curatu, nici luna, nici stele-a noptii sori, —
Si 'n tóta lumea, unde vederea mea se perde,
Ea dá de munti, ce 'mbraca vestmentu de negrii nori.

Adese dícu in mine: — „Mai este óre sóre,
Preámblá-se si-acum'a 'n focosulu caru alu seu?
Eu nu sciu, — c'alui zmbetu si facia lucitóre
De multu nu a aflat'o pré tristulu ochiu alu meu.

Cum potu se sciu de sóre, candu din a mea pruncía
Am fostu menitu de sórte prin munti se ratacescu,
Prin munti de cari totu fuge lumin'a auría
Ce-o vérsa Febu in lume din candelu-i cerescu?

Se-ti cantu pre a mea lira, acum'a nu se póte:
Ilusii si sperantie, a ánimii dulci flori,
Lasatu-m'au, cum lasa in lume omulu tóte
Candu angelulu 'lu duce l'a-a ceriului comori.

Lasatu-m'au, ah! tóte si vedu cá asta lume
E plina de fantasme, ce sboru nóptea prin visu:
Si vedu cá ast'a lume e numai chiaru unu nume
Ce-insiéla pre fintie cu vorbe si surisu!...

De n'ar fi-in asta lume unu monstru plinu de grétia.
Ce bate pre multi ómeni cu sbiculu lui de sierpi,
Se póte-atunci cá omulu a Bin elui viétia
Ar' suge-o in placere; si n'ar fi sclavi ori servi!

Dar' sórtea! Ce fintia!... Cu faci'a ineretita — —
Cu ochii melancolici, cu pèrulu càrunftu,
Opresce-te de-ajunge la tiént'a t'a dorita
Opresce-te de-ajunge frumosulu mârú zaritu.

Aflat'amu eu odata o mândra de comóra,
Sápat'am eu la dins'a si-amu pusu mân'a pre ea, —
Dar cându s'o scotu afara, — perdutu lucru si zóla!
O vóce rágusfta s'aude: — Nu-i a t'a!

Se-ti cantu dara copila, acum'a nu se póte,
Cà-ci man'a mi-e uscata cá anim'a din peptu,
Uscata-mi este har'fa si tonuri nu mai scóte;
Si nu e chiaru nimic'a se 'nspire pre poetu!...

O! nu, cá-ci ce sum astadi?... O facia 'ntristatóre,
Unu sufletu plinu de jale cá bradulu pre mormentu,
Er' ochii mei cei negrii suntu dóue mici isvóre
Ce usca cu-a loru apa ori ce locu pre panéntu...

Dar iá-mi baremi odata, tu mandra cá si-o Luna,
Portretulu si 'lu priveisce, desí nu asia desu:
Si credu cá si tu-i plânge, vedíndu sórtea nebuna,
Ce tipu de inocintia cá prada si-a alesu!...

1883. Augustu 15.

SIM. P. SIMONU.

Surisulu din urma.

— Imitatiune. —

Palidulu tramisu alu mortii
Ascépta sufletulu teu,
Pentru dulcea ta viétia
Noi rugamu pe Dumnedieu.

Nu vedeái tu, cumu cu lacrimi
Mam'a sarutari 'ti dá,
Cum durerea si speranti'a
Lânga tine priveghiá;

Atunci amutft'a-mi gura
Scumpu-ti nume a rostitu,
Tu-ai deschisu ochii albastri
Si 'nc'odata ai privitu.

N'ai vedíutu a nóstre fecie,
Ochii vócei au urmatu;
Totusi vócea 'n alu teu sufletu
Par' cá-unu echo a lasatu.

S'au in somnulu luptei tale
Ai sémftu glasulu iubitu,
Ce adese 'n díle bune
In cântari te-a adormitu?

Unu surisu — celu de pre urma —
Cá o radia de clipita
Mai luci pre a ta facia
Stinsa si impalidita,

Apoi ochii tí-se'nchise
Er' se dórma somnulu greu...
Noi cu lacrimi pentru tine
Ne rugámu lui Dumnedieu.

Solulu mortii, sufletielulu
Se grabi a tí-lu luá.....
Ah! surisulu teu din urma
Noi nici cându nu l'omu uitá.

C. MORARIU.

Deschidemu abonamenteu pre anulu 1884 la tóte trei diuariale nóstre. — Devingându dejá tóte greutatele inceputului, dela 1 Januariu înainte tóte trei diuariale nóstre voru aparé regulatu si in editiune multu mai eleganta si mai voluminósa decatu pana acum. — Afora de ace'a acestu diuariu va aparé ilustratu cu multime de portrete, între cari voru fi si portretele Regelui Romaniei — in portu ostasiescu — si a Reginei Romaniei in portu tiranescu românú, — precumu si portretele unoru barbati mai distinsi ai Natiunei romane, dupa fotografiile cele mai din urma ale lorú, — mai departe multime de prospecte pittoresci din Transilvani'a, Romani'a, Ungari'a si de pre airea, — tipuri din istori'a vechia si noua, între ceste din urma si ilustratiunile evenemintelorú curente din lumea mare — aventuri din viétii sociale s. a. Apoi numerulu celu mare alu celorú mai buni scriitori romani pre cari i-amu angagiatu de colaboratori ordinari la diuariale nóstre, precumu si cele mai alese scrieri premiate din partea nóstre, cari au se fie publicate in decursulu anului 1884: ne punu in placut'a positiune de a poté apromite cetitorilorú nostri — pre lângá celu mai moderatu pretiu de abonamentu — **cea mai buna lectúra de instructiune si distractiune.** Apelamu dreptu ace'a la bunavoienti'a publicului românú cá se ne spriginésca in întreprinderile nóstre literarie.

Amiculu Familiei. Va aparé bogatu si frumosu ilustratu in numeri câte de 2—3 cóle si vá costá pe anu numai 4 fl.

„Preotulu Romanu.“ Va aparé in numeri de $1\frac{3}{4}$ — $2\frac{1}{4}$ cóle si va costá pe anu numai 4 fl.

„Cartile Sateanului Romanu.“ Voru aparé in numeri de câte 1 cóla si mai bine si voru costá pe anu numai 1 fl.

Tóte trei de-odata abonate voru costá pre unu anu numai 8 fl.

Cei ce voru aboná baremi dóue (ori care) din diuariale nóstre voru primi cá premii de totu gratuite patru portrete fórté frumóse, — cari pe alta cale nici nu se voru poté câscigá.

Romanii din Rusi'a. Dlu Teodoru I. Burada scrie in „Conv. lit.“ unu studiu vastu cu privire la costumulu, datinele si limb'a Romanilorú din guvernamentulu Cherson din Rusi'a de dincolo de Nistru, din care lasamu se urmeze aici unu micu extrasu.

Dlu Burad'a crede cá acesti Romani suntu descendentii ai celorú ce s'au coboritu in vechime din muntii Transilvaniei in siesulu orientalu alu Europei.

Portulu nationalu romanescu potemu díce ca s'a perdutu cu totulu, atátu la barbati câtú si la femei. Locuitorii suntu imbracati parte cá Rusii, parte cá Bulgarii; din imbracamintea nationala a remasu palari'a impodobita cu vazdoage, ce o pórtá flăcării ce au sè se însóre.

La unele femei si fete se vedu camesi cusute cu desenuri de diferite colori, ele inse nu au caracterulu altitielorú camesilorú nóstre, ci unulu malorosianu. Multe femei beitrâne pórtá pe capu unu feşu albu de pânza,

de-asupr'a carui'a se pune unu colacu de peteci, si preste acest'a unu testemelu, încátu acopere fesulu de nu se mai vede. Duminecele si serbatorile, ele punu pe capu stergariu albu. Unele se léga pe sub falci cu bente anguste de pânza alba, pe care suntu cusuti bumbi mici albi de camesie, séu nesce margele albe.

In genere, locuitorii suntu fórté evlaviosi. In tóte satele besericele suntu mari, frumóse si bine intretinute slujindu-se, bine intielesu, in limb'a rusésca. Preotii in deobsce stau bine, avénu case indemanatice si spatióse. Scolile suntu bine intretinute si poporate, in ele se preda in limb'a rusésca de la lun'a Octomvre pâna la Maiu.

Convorbindu cu mai multi beitrâni despre vechimea acestoru sate, ei mi-au spusu cá nu sciu de cândú s'oru fi aflandu prin acele locuri, dar' cá ei au apucatu povestindu-se, cá din neamu in neamu, au fostu locuite totu-deaun'a de moldoveni; apoi cercetandu mai departe credintiele, datinele si moravurile lorú le-amu gasitu fărâ de nici o deosebire de credinti'a locuitorilorú din Moldov'a; aceleasi obiceiuri la nunti: petitorii, vorniceii, colacarii, oratiile, iertaciunea, gatél'a pe capulu miresei, cânteculu „Taci mirésa nu mai plânge,“ mas'a mare, darea cu puscile si altele; la inmormentari: ducerea mortului la grópa cu bocete de cátra femei bocitóre, aruncarea cu tierina preste morméntu, cândú se díce: „se-i fia tierin'a usióra“ si altele; la anulu nou: colind'a cu plugusiorulu; la craciunu: colind'a cu florile d'albe, cu Ler-Dómne si altele. Credinti'a in strigoi, in descân-tece, in vraji si farmece, sf altele; povesti cu balauri, cu smei, cu lei-paralei, cu feti frumosi su perulu de auru etc. cârtece, cari incepu cu „frundia-verde,“ aceleasi jocuri: hor'a pre care ei o numescu si dantiu de bráu, corabiasca etc.

Pâna si in sistemulu mesurilorú, ei si-au pastratu inca cuvéntulu de oc'a.

Acésta asemenare între poporulu romanu din partile de dincolo de Nistru si celu din Moldov'a, se mai vede si in limb'a pe care o vorbescu si care infaçisíeza tóte caracterele feliului de vorbire alu moldovenilorú, asia d. e. ei nu pronuntia cuvintele: cercu, cinci, cine, ci mai a lene, cá si Moldovenii, precumu: siercu, sinci, sine; asemenea pre *v* înainte de *i* si *e*, 'lu pronuntia cá *ji* asia; *vitielu, vita, vinu, priveste*, devinuu la ei *ji-tielu, jita, jiu, prijeste*. F înainte de *e* sau *i*, devine *h* precumu: *her, hiu, hieré, hiertura*. La pluralu schimba pe *p* înainte de *i* in *chi*, precum *luchi, porchi, cœchii*, etc. pe *n* initialu 'lu *móie*, cá in sunetulu italianu *gn* asia ei dícu: *gnitropolie, gnieré, gnire* in locu de *mitropolie, miere, mire*, etc., ér' pe *b* in *g*, asia: *ghine ghir, ghirusce* etc. de asemene locutiuni particulare Moldovenilorú, precumu: *moi duce-me vin incoa, mai Ghio (George)* etc.

Multe din cântecele si povestile spuse de locuitoriu Pusca si femei'a lui Ionu Pojaru diu satulu Iasca, aveau asia de mare potrivire cu cântecele nóstre, in câtú m'a pusu in mirare si întrebându-i daca nu cumva au fostu vr'o data pe la noi prin tiara, mi-au respunsu cá nici o data n'au trecutú macaru Nistrulu in Basarabi'a, dar' cá asia le-au auditu si ei de la parintii lorú, cântându-se.

Nationalitatea curata a neamului românescu de acolo, chiaru déca a perdutu cev'a in partile esterióre ale portului si gateleí, n'a fostu atacata intru nimicu

in esistenți'a ei. Acésta pastrare a elementului românesc reslatitu la o departare asia de mare de corpulu viu alu natiunii, si in sinulu unoru neamuri atâtu de deosebite, in midiloculu caror'a traiescu, se esplica numai prin greutatea cu care Romanii se incuscrescu cu neamuri straine. Fôrte raru 'si dà unu Romanu fét'a lui dupa unu altu neamu, fia chiaru si ortodocsu; se vede inca pastrata cá prin instinctu acea mandria romana, care a fostu scufulu nostru de aparare, celu mai puternicu, in contr'a influintieloru straine.

Serate literarie pentru damele romane in Brasiovu.

— In a dóu'a într'unire din 6 l. c. dlu prof. A. Bârseanu a vorbitu despre poesia in genere si in specie despre poesia epica. A resumatu pe scurtu cele díse in siedinti'a trecuta apoi a vorbitu de poesia subiectiva si cea obiectiva si a aretatu cá doin'a esprima sentimentele, impartasiesce lumea din pregiurulu seu aceea ce se afla in sufletulu sat'anului romanu, ér' trecându la cânteculu betranescu séu la balad'a poporala, a spusu cá acestu feliu de poesia descrie intrepriri din afara, cari au impresionatu, cari au atrasu mai multu bagarea de séma a poporului. „In intrunirea trecuta“, continuá Dlu Bârseanu, s'au adusu cá exemple trei cântece betranesti „Toma Alimosiu“, „Sórele si Lun'a“ si „Dragosiu“. — In balad'a Alimosiu poporulu nostru 'si aduce aminte de jalniculu sfêrsitu alu acestui misteriosu voinicu din tempurile de vitejia ale istoriei satênului nostru. — In legend'a „Sórele si lun'a“, omulu din poporu canta a-si talmaci ciudat'a privelisce ce i-se faciésiza regulatu in fia-care dí, si anume cându sórele sfântulu sóre se ivesco la resaritu, palid'a luna, soríor'a s'a Ilén'a Gosinzéna, se grabesco a parasí nemarginit'a campia a ceriului. Trebué se fia vre-o pricina, care-i face pe acesti doi stapânitori ai ceriului, pe sórele aurii si pe lun'a argintia, cá se se feréscu mereu unulu pe altulu, se se alunge in veci si se nu se mai intálnéscu, 'si díce tieranulu nostru. In cele din urma, elu petrunde cu puternic'a s'a inchipuire in acést'a taina a naturéi si este sigur cá cei doi fratori au facutu vre-o gresiéla mare, prin care si-au atrasu asuprale mani'a lui Ddieu. Si ce gresiéla mai mare ar' fi potutu face, decâtu cá domnulu dílei cuprinsu de unu doru nebunescu, ar' fi cautatu se ica in casatoria pre sor'a s'a, pe Lun'a. In sfêrsitu in legend'a lui Dragosiu s'a simbolisatu impopularéa Moldovei cu Romanii emigrati din Maramuresiu. — Prin urmare cânteculu betranescu séu balad'a nu esprima cá doin'a sentimente, nu este poesia subiectiva, ci se ocupa cu o intemplantu din afara, adevérata séu inchipuita, asia dara este poesia obiectiva. „Este fôrte naturalu“ a continuatu conferentiariulu „cá si in poesia artistica séu cultivata, se gasimu aceleasi despartiminte cá si in poesia poporala. Prin aceste a facutu deosebire lamurita intre poesia lirica, care e subiectiva si intre poesia epica, care este obiectiva. A dezvoltatu si a deslúsitu tóte felurile de poesia artistica apoi oprinduse la cea epica, a facutu unu micu istoricu alu ei, a aratatu ce se afla la alte popóra din felulu acést'a si in fine si ace'a ce se afla la noi. A esplicatu „Dumbrav'a Rosia“ si a cetitu „Ana Dómn'a“ de Alesandri. — Dlu Professoru P. Dim'a a delectatu publiculu atâtu prin interessantulu si comiceulu cuprinsu alu „Ducei Balasia“ de N. Gane, cátu si prin modululu cum a impartasitu acést'a povestire. — In cele din urma a prelesu dlu prof. I. P. Ilasievici. A vorbitu cev'a in generalu despre natura, a facutu deosebire lamurita intre cele 3 regnuri din istoria naturala. A aratatu însusírele ce le are din acestu regnu, caracterisandu fíntiele vii, plantele si mineralele. Amabilele ascultátore 'si-au potutu cascigá nisce vederi spre a poté cuprinde mai usíoru nemarginit'a materia, si cu deosebire fia-care si-a inlesnitu lucrulu pentru viitórele prelegerile din acést'a specialitate.

Telefonulu cá povestitoriulu schimbarei temperaturéi. Electrotechnic'a cásciga in viét'a practica pe dí ce merge mai multu terenu.

Mr. Dufouruet unu savantu francesu sciindu, cá tempestatile producu in pamentu o miscare unu cutremuru linu si asia de neinsemnatu, încátu acést'a cu sen-surile nóstre, nici nu se poté observá, — a construitu unu aparatu, prin ajutoriulu carui'a se facu visibile aceste sgudui. Elu adeca a implantatu doi pari de feru in departare de 10 metri unulu de altulu si camu totu

asia de afundu in paméntu; de acesti pari atârna apoi 2 sirme isolate, cari le aduse in legatura cu unu telefonu. De se apropia vr'o furtuna, vine tob'a telefonului intr'o miscare vibratória, ce produce unu sgomotu caracteristicu. Tonurile aceste ascufite ale sgomotci devinu cu atâtu mai intensive, cu cátu se apropia mai tare furtun'a si inca intr'o departare considerabila a ei totu fulgerulu este semnalatu de unu tonu, ce suna ca si cându ar' bate cinev'a in telefonu. Asemenea si alte schimbári de temperatura si aparitiuni de tempestati suntu signalisate de tonuri diferite.

Societatea le lectura Andreiu Siaguna din Sibiu a tienutu Marti in 11 Decemvre st. v. o siedintia publica in memori'a marelui archipastoriu Andreiu, in sal'a cea mare a „seminariului Andreianu.“

Programulu acelei siedintie ceréitate de unu publicu numerosu si alesu a fostu urmatoriu:

1. „Cuventu ocasionalu,“ rostitu de Pavelu Oprisiu, cl. curs. III.
2. „Cântu de unire“, coru de W. A. Mozart, executatu de corulu societatiei.
3. Cantulu III din „Negriad'a“ de Aronu Densusianu declamatu de Virgiliu Onitiu, cl. curs. II.
4. „Insemnatarea studiului si cultivarei limbei materne,“ disertatiune de Romulu Mircea, cl. curs. II.
5. „Ciobanulu,“ cantecu românescu poporalu pentru o vóce (bas) si acompaniare de pianu de G. Dim'a, cântatu de Isai'a Popa, cl. curs. III.
6. Din „Povestea vorbei,“ de Antoniu Panu, declamata de Vasilie Saftu, cl. curs. III.
7. „Nóptea,“ coru de F. Schubert, executata de corulu societatiei.

Unu duelu între dame. Cetimu in „New-York Times“: La 13 Novembre s'au batu in duelulu cu sabia dóne dómne din stratele superióre ale societatii, Caus'a duelului a fostu unu modelu de palaria francesa pe care ambele dómne voiáu se-lu cumpere. In zadaru modist'a le propuse a cofectióná o alta palaria identica intocmai cu modelulu; propunerea ei fú refúsata cu indignatiune. Adversarele, cu martorii si cu medicii loru se intalnira pe campulu luptei, refusandu ori-ce încercare de impaciuire încrucisiara sabilé si duelulu incepu. Abia trecusera câteva minute si ambele caduira josu la pamentu. Medicii alérge, ceretéza, dér nu gasescu la nici un'a din ele nici cea mai mica vulnerare; in fine constata, cá adversarele lesínasera in acela-si timpu de... furia concentrata. — Americani suntu ómeni practici: unu speculantu nu întârdiá se cumpere palaria si s'o espuna, cu plata de intrare se întielege, la privirea publicului pana la 22 Novembre, diu'a in care apoi s'au vendutu prin licitatiune cu pretiu fôrte esageratu.

Post'a Redactiunei.

La diu'a nóstra onomastica gentilele cetítore si onorabili cetitori ai diuariului nostru ni-au cercetatu cu urrările de lunga vietuire si statornica fericire intr'unu numeru atâtu de frumosu, încátu a respunde unui fie-carui'a in decesebi ni-e de totu preste potentia, — pentru ace'a venim pre asta cale a le multiemi de bunele oftari oftându-le si din partene: Viétia indelungata si prospera cá impreuna lucrându se ajungemu a vedé marea di a invingerei luminei asup'ra intunerecului si a dreptatiei asup'ra volniciei.

G. J. in V. Gacitur'a tramisa se vá comunicá in cursulu anului urmatoriu, cându vomu reincepe rubric'a de Gaciture si o vomu sustiené cu multa ingrigire distribuindu intre deslegatori premii frumóse si pretióse.

La inceputulu anului urmatoriu vomu incepe si sustiené unu Locu deschisu pentru toti abonantii nostri in care Abonantii voru poté coresponde intre sene in ori-ce affaceri si a cere desluciri in ori-ce objectu de interesu publicu s. a.

Proprietariu, Redactoru respundietori si Editoru: **Niculae Fekete Negrutiu.**

Imprimari'a „Aurora“ p. A. Todoragiu.

